

кида, и тогасъ името ти нема да влѣзе въ страшната урна на съдъвището.

— Каквы думы чувамъ? убійство! Апикидъ? че не го ли видѣхъ самъ азъ като лежеше той на земята окървавенъ и бездыханенъ? и ты са мѣчишь да ма увѣришь че азъ съмъ го убилъ? Чловѣче, лѣжешъ! Иди си съ миромъ!

— Не бързай тѣй, не са сърди, Главке! дѣлото са доказа. Разговори са съ мене; ты си достоинъ за опрощаване, ты забравилъ че въ безумно състояніе извърши едно престѣпление, за което, ако да бѣше въ ума си, ты бы осѣтилъ ужасъ и при едната мисль за едно таквось нѣщо, но дай да ти напомнѣхъ случката, която ты неможешъ да помнишь поради страшното ти онуй умственно пострадаване. Трѣба колко годѣ да ти е на ума че като са расхождаше съ жреца на Изиды, карахте са за сестра му, че като бѣше вече той станѣлъ отстъпникъ и назорянинъ и искаше да убѣди и тебе, че са запрепирахте и за туй, и че най подиръ като та докачи за поведеніето ти, и ты въ гнѣва си и въ безуміето си мушна го тогасъ съ ножа въ гърдытъ. Помысли добръ наредъ тѣзи работы тѣй, и ще си припомнишь че тѣй са случихъ. Прочети слѣдователно този папиръ въ който тѣ съ тѣй точно забѣлжени какъто ти ги напомнихъ. Подпиши го и си избавенъ.

— Чудовище! дай ми тосъ папиръ да го съдержъ. Азъ убийца на брата на Іона! азъ да исповѣдамъ че съмъ отнелъ доро и единъ косъмъ отъ главата на оногози когото ты отъ сичко най обичаше? Хиляды пѣти предпочитамъ смъртъта.

— Внимавай, рече Арбакъ, като си сниши гласа и впи въ него обаятелно око. Инакъ са не отървашъ, или ще са припознаешъ и ще подпишешъ, или та чака въ цирка левтътъ зыижлъ.

И като изгледваше жертвата си, египтянинътъ вкусяваше вече наслажденіето отъ смущеніето въ което са намѣри Главкъ отъ предложената ужасна дилемма; единъ неудържимъ трепетъ обне членовѣтъ на злочестыя аонининъ, устнытъ му прибѣлѣхъ и на очитѣ и на челото му са изобрази израженіето на единъ внезапный страхъ и ужасъ.

— Бонове величайшии, извика той слабо, какво непостоянство на работытъ! еще вчера живота ми са усмихваше посрѣдъ радости, вчера еще Іона бѣше моя, и младината, здравіето и любовъта ми, дарявахъ сокровищата си изобилно! а сега болестъта, безуміето, безчестіето, смъртъта. . . . и защо? какво съмъ сторилъ? Увы! еще съмъ безумень!